

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: J.H. Wessels Samlede Digte

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 203. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161401741616.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Søvnen,

Side 149.

Dette Digt og det følgende, Nøisomhed, ere oprindelig blevne til i Norske Selskab, hvor de vandt Præmien, og første Gang trykte i Selskabets Samlinger, første Stykke.

Det er i høi Grad betegnende for Wessels Character, som for hans poetiske Takt, at han til Motto for denne Ode har valgt to Linier af - Joh. Nordal Bruns Zarine (femte Akt, første Scene); og Molbech siger: »Den, der vil gjøre sig Umagen at giennemlæse Zarine, vil finde, »at i hele Tragedien ere »vel disse to Linier de skiønneste, maaskee de eneste ægte poetiske.«

Abrahamson (Lærde Efterretninger, 1790, Side 120 flg.) bemærker med Føie, at de fire sidste Stropher af Oden til Søvnen danne en disharmonisk Slutning til det Hele, og hellere maatte have været r een t borte, saa at Oden endte med den smukke Strophe (Side 152):

» Meer værdig Verdnens og min Gud« etc.

Der kan hertil endnu føies, at Slutningen ikke synes at være rigtig klart tænkt eller udtrykt, og at den næstsidste Linie:

» Hvem skal den Vaagnende forskrekke?«

ikke let lader sig forstaae. - Fra en anden Haand har Lidgiveren faaet den Forklaring, at det store Forbogstav i Ordet »Vaagnende«, der findes i Digtets Kilde, Norske Selskabs poetiske Samlinger første Hefte (første og anden Udgave), samt i Udgaven af 1787, maatte betragtes som Trykfeil, og Linien opfattes saaledes: »Hvem skal den (Morgenen) forskrække, idet han vaagner?« Men denne Forklaring synes i høi Grad tvungen.